

Dnes je to už naposledy

Ležala na svojej posteli a lesklé oči upierala do stropu. Mysľou, ako vždy behala niekde ďaleko, a snažila sa ujsť realite, ktorá ju strašila už od útleho veku. Krátke, sotva pod uši narastené svetlo hnedé vlasy, si nespokojne obkrúcala okolo prstov. Robila to vždy keď bola zamyslená, alebo nervózna. Pomáhala jej to sa sústrediť a upokojiť sa.

„Musíme ísť.“ Začula tichý a pokojný hlas svojej mamy, ktorá práve vošla do otvorených dverí jej izby. Jej reakcia bola úplne pokojná. Bola na to už pripravená a dúfala v to dlhé roky. V desiatich rokoch jej doktori diagnostikovali zhubný nádor na mozgu, ktorý čiastočne zasahoval aj riadiace centrum pohybu. Od tej chvíle prešlo mnoho rokov sprevádzaných vyšetreniami, menšími operáciami, vážnymi chirurgickými zákrokmi a rehabilitáciami. Niekoľko krát sa podarilo nádor odstrániť, no stále sa vracal a bral so sebou čím ďalej, tým viac sily a chuti do života. Celý ten čas jej bolo dookola opakované, že medicína sa stále zlepšuje, že účinný, dokonca sto percentný liek na onkologické ochorenia je už blízko a, že sa nemá čoho báť. Samozrejme, že sa bála. Celé roky čakala na deň, kedy jej oznámia, že liek sa našiel. Že niečo, ako účinná metóda existuje a ona bude žiť zase normálny spokojný život. A ten deň je teraz tu.

S ťažkým výdychom sa posadila na posteli a pozrela von oknom, rovno na ulicu pred rodinným domom. Užívala si tento pohľad, lebo vedela, že ho najbližšiu dobu neuvidí. Ulica bola zaliata slnkom, čo je na začiatok mája očakávané, ale stále bolo chladnejšie, ako po iné roky. Zišla dole z postele a pozrela sa na tašku, až po vrch naplnenú vecami do nemocnice. Vzala ju do ruky a šla rovno k mame, ktorá ešte stále stála vo dverách. Mama sa na ňu usmiala a ona sa pokúsila o to isté, ale nevyzeralo to vôbec presvedčivo. Ešte menej uveriteľný úsmev, ako mala jej mama.

Dnes sa cítila slabšia, ako zvyčajne, ale neriešila to. Dúfala, že dnes je to už naposledy, čo sa cíti takto mizerne. Každý deň sa cítila inak. Raz bola plná energie, inokedy nebola schopná vstať ani z postele a dôjsť na záchod. Niekedy sa budila v noci na hrozné bolesti hlavy, ktoré ju nútili až kričať. Často nemala vôbec chuť do jedla, čo spôsobovalo jej nízku telesnú hmotnosť. Dnes nevládala, ale nútila samú seba. Sama si odniesla veci, sama sa obliekla, sama si otvorila dvere na aute a nastúpila. Hlavu si, ako stále oprela o studené sklo auta. Keby nebolo jej choroby, rodičia by možno mali dosť peňazí a mohli si dovoliť elektromobil, ako zvyšok mesta, štátu, sveta. Boli jediný v ich okolí, čo stále jazdili na starom aute, ktoré už pomaly, ale isto vypovedávalo službu. Nad týmto rozmýšľala pri každej jednej ceste autom, či už do nemocnice, alebo kamkoľvek inam. Spoza skla sledovala, ako sa jej pred očami mihajú budovy, pouličné lampy, stromy, ľudia, celý svet. Ani si nevšimla, ako rýchlo tá cesta ubehla. Poznala ju už naspamäť, takže ju zväčša ignorovala. Zo zamyslenia sa vytrhla až pri zaparkovaní na parkovisku pred obrovskou budovou nemocnice. Nespokojne odlepila čelo od okna a vystúpila von. S taškou cez plece a s rodičmi v tesnom závese kráčala smerom ku dverám nemocnice. Tie sa pred nimi otvorili a ocitli sa v dobre známej, bielej vstupnej hale. Všetko dopodrobna sledovala, ako keby to videla prvý raz. Samozrejme, dobre vedela, kde sa čo presne nachádza. Prechádzala tadiaľto asi milión krát.

„Chod' sa ohlásit', srdiečko.“ oslovila ju mama, keď si všimla, ako zamyslene hľadá do prázdna. Sklonila hlavu a zo zadného vrecka si vybrala kartu s čipom. Tašku si nechala pri rodičoch a ráznym, trochu nerovným krokom vykročila ku recepcii, kde sedela pani za bielym pultom.

„Očakávali sme ťa.“ pousmiala sa na ňu a vzala si od nej kartu, ktorú priložila na snímač, čím informovala lekára o príchode pacienta. Tichý zvuk snímača ju znervóznil. Nemala ho vôbec

rada. Symbolizoval, že najbližšie dni sa nedostane domov, ani nikam z tejto hroznej, bielej budovy.

Do necelých dvoch minút sa otvorili dvere na strednom, z piatich výťahov na konci chodby a vystúpil z nej vysoký muž, v sprievode o hodný kus menšej plavovlasej sestričky. Doktor ju ani tak nezaujímal, ale so sestričkou si vždy rozumeli. Mala ju na starosti už od malička. Vždy ju pripravovala pred operáciou, upokojovala ju, že sa nemá čoho báť. Za to jej bola celá rodina vďačná, hoci to vôbec nebola náplň jej práce. Robila to hlavne z dobrého srdca. Dobre vedela, ako rodičia aj dieťa pri všetkých týchto procesoch trpia a tak nechcela robiť zo seba rovnakú zdravotnú sestru, ako sú všetky. Bez emócií, tiché s jediným cieľom a to urobiť svoju manuálnu prácu čo najlepšie, aby za to nakoniec dostali patričnú odmenu, ako všetok personál nemocnice.

Spolu s rodičmi, doktorom a sestrou nastúpila do výťahu, ktorý ich vyviezol až na vysoké pätnáste poschodie. Skupinka sa nerozpadla ani pri príchode na izbu. Veci si zložila vedľa nočného stolíka, posadila sa na posteľ a zadívala sa na štyri postavy stojace oproti nej.

„Si pripravená?“ začal doktor otázkou, na ktorú si hneď odpovedal dobre známym: „Samozrejme, že nie si.“ vzdychla si pri tejto otrepanej fráze, ale počúvala ho ďalej. „Nikto z nás nie je nikdy dostatočne pripravený na to, čo nás čaká, a už vôbec čo sa týka teba a nastávajúceho zákroku. V našom štáte budeš bohužiaľ prvá, ktorá to podstúpi. Nebudem ti klamať, aj ja mám strach. Ale budeme sa snažiť, aby sme odviekli prácu čo najlepšie a ty sa budeš snažiť, aby si nám neodišla. Je to celé len na tvojom tele. Mysel' potrebná nebude.“ - po tejto vete zostala zaskočená. Nechápavo zazrela na doktora. „No, prebiehať to bude nasledovne. Celú tvoju myseľ, teda vedomie, podvedomie a reakcie na vonkajšie podnety budú uzavreté do Kapsule. Následne bude oveľa jednoduchšie pracovať iba s nazvime to...prázdnu schránkou. Nádor spolu s postihnutým miestom bude následne odstránený, čo by sa pri mozgu zdalo zložité, ale presne pre takéto operácie bola vynájdená táto kapsula. Je tu veľa možných rizík, ale pre tie sme tu my, aby sme ich potlačili.“ dokončil s miernym úsmevom. Po tomto vysvetlení sa jej to všetko zdalo ešte strašidelnejšie. Predstava, že celé jej Ja bude uzavreté niekde mimo nej, jej privádzalo nepríjemný pocit v žalúdku.

Večer, keď už všetci odišli a jej nemocničnú izbu zahalila tma, dívala sa von veľkým skleneným oknom a pozorovala súhvezdia na oblohe, na ktoré pohľad ju unášal ďaleko z tejto miestnosti so štyrmi stenami.

„Možno, to bude takýto pocit.“ - šepala sama pre seba, stále sa dívajúc do diaľky za okno. Zaspala.

O niekoľko hodín neskôr už ležala na operačnom stole. Všetko bolo pripravené a doktor jej dával posledné pokyny, ktoré už dobre poznala. Sestra sedela vedľa nej, s rúškom stiahnutým na brade a stískala jej ruku. Ako náhle sa doktor odmlčal, sestrička jej venovala bozk na čelo a postavila sa od nej. Doktor zažal zvyšné ostré svetlá a naklonil sa nad ňu s drobným telieskom v ruke, pripomínajúcim ihlu s nástavcom.

„Možno to trochu zabolí, ale nemáš sa čoho báť. Tohoto určite nie.“ - povedal a opatrne jej ihlu vpichol do miesta neďaleko spánkov na oboch stranách hlavy. Nebolelo to skoro vôbec. Oveľa viac nepríjemné boli hadičky privádzajúce kyslík cez nos.

„A teraz už ako vždy. Napočítaj do desať.“ - usmial sa na ňu a ona opatrne prikývla. Zavrela oči a začala odpočet od desať ku jednej. Pomaly počítala. Pri šestke prestávala počuť zvuky okolia, ale ako náhle došla na trojku, chytal ju pocit paniky. Ešte nikdy sa pri uspávaní

nedostala takto nízko. Jedna.

Dopočítala stupnicu a otvorila oči, ktorým, keby ich mala skutočne so sebou by neverila. Nachádzala sa uprostred bieleho...niečoho. Pozerala sa okolo seba, no nevedela ani z ďaleka určiť, kde sa nachádza. Pohľad uprela dole a zhrozila sa ešte viac. Nevidela si nohy, ruky a ani iné časti tela. Proste ho nebolo. Skúšala kričať, ale nešlo to. Zostali len jej myšlienky. Z celého jej unaveného, uboleného tela zostalo len toto. Pochybovala, ale prvý raz za tie roky sa cítila...uvoľnene. Nepocíťovala žiadnu bolesť. Cítila sa tak ľahko, ako nikdy. Mala pocit, akoby dokázala zrazu všetko na svete. Lietala. Ona sa doslova vznášala. Tento moment nechcela nikdy ukončiť. Zrazu na bielej prázdnote zazrela nejaké farebné fliačky. Stále sa ku nej približovali. Ako náhle boli blízko, spoznala v nich pár motýľov. Veľmi často snívala o motýľoch. Rovnako ako o hviezdach, ktoré sa len pri drobnom pomyslení zjavili nad ňou. Dokázala tvoriť. Tvorila si svoj vlastný svet. Vybavovala si veci, ľudí, hmatateľné aj nehmatateľné súčasti jej života. O niečom takom ani len nesnívala. Bolo jej dobre ako nikdy.

Snažila sa vytvárať ohromné veci, no zabrzdila ju bolesť. Nechutná, nepríjemná bolesť, ktorá ju pichala akoby zozadu do hlavy. Nechápala, čo sa deje. Nebolo to predsa možné. Zrazu všetky jej výtvary začali miznúť, blednúť až sa úplne vyparili. Snažila sa ich udržať, znova a znova si ich predstavovala, ale všetko mizlo. Bielo začalo tmavnúť a ona akoby pocítila váhu svojho drobného tela. Zrazu, ju niečo donútilo pohnúť sa a ona v okamihu otvorila oči. Ležala v bielej miestnosti, na strope ktorej bolo svetlo. Pomaly otočila hlavu a pocítila nehoráznu bolesť. Privrela oči, z ktorých sa jej spustili slzy. V tom momente na sebe pocítila niečiu ruku. Otvorila oči a uvidela svoju mamu. Zotrela jej slzu z líca a pobožkala na čelo.

„Dokázala si to.“ - šepala jej.

„Bolí to.“ - zastonala.

„To bude. Nepodarilo sa to úplne tak, ako chceli. Nedalo sa to odstrániť úplne. Bude potrebná ešte jedna ale dv...“

„Nie. Ja už nechcem. Tam bolo všetko, čo som potrebovala a bolo mi dobre. Boli ste tam aj vy, moja izba, naša ulica. Nebola tam bolesť.“ - skočila mame do reči. Tá sa vzápätí rozplakala.

„Ale...“

„Prosím. Vráťte ma tam.“ - snažila sa posadiť, ale nešlo to. Bolelo ju skoro celé telo.

„Srdiečko, to sa ale nedá, my...“

„Určite sa to dá. Prosím. Ja už nechcem trpieť.“ - pozrela sa mame hlboko do očí.

„Prosím.“

V operačnej miestnosti vládlo ticho. Ležala na mäkkej posteli a dívala sa nad seba. Rodičia so sestrou stáli za sklennými dverami a pozorovali ju. Doktor ku nej prišiel a naklonil sa nad jej tvár. Keď bol tesne pri spánkoch, zastavil.

„Naozaj to chceš?“

„Viac, než čokoľvek.“ - šepala. Zavrela oči. Začala odpočítavať.

Čas transmisie bol udaný na šesťnásť hodín a dvadsať štyri minút.

názov: **Dnes je to už naposledy**

autor: **Lívia Svihlová**

vek: 16

Prvé slovenské literárne gymnázium Revúca